

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5821202242
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Radoslava Strhárska
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:5821202242.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Radoslavy Strhárskej a členiek senátu JUDr. Zuzany Konárikovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: Slovenská televízia a rozhlas, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava – mestská časť Karlova Ves, IČO: 56 398 255, proti žalovanému: Matiaso Lucacci, s.r.o., so sídlom Piaristická 276/46, 911 01 Trenčín, IČO: 44 729 090, právne zastúpenému JUDr. Ferdinandom Klinovským, advokátom, so sídlom Hviezdoslavovo námestie 1660, 026 01 Dolný Kubín, o zaplatenie 3.713,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 20. novembra 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 20. novembra 2023 v odvolaní napadnutej prvej a tretej výrokovej vete **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 497,30 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, druhou výrokovou vetou vo zvyšnej časti žalobu zamietol a treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37 %.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca (pôvodne Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480 ako právny predchodca žalobcu) sa žalobou podanou proti žalovanému dňa 15.12.2021 domáhal zaplatenia istiny 3.713,16 Eur vrátane úhrady poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,50 Eur a pokuty vo výške 66,- Eur, na to skutkovom základe, že ako verejnoprávna inštitúcia zriadená zákonom č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízií Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 532/2010 Z. z.“) poskytol žalovanému, ktorý je platiteľom úhrady, služby verejnosti podľa § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 340/2012 Z. z.“). Žalovaný bol povinný platiť úhradu podľa § 6 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z.z. Žalobca kontrolou úhrad zistil, že žalovaný ku dňu podania žaloby nezaplatil úhradu za kontrolované obdobie 11/2009 - 06/2021, preto žalobca v zmysle § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. písomnou výzvou zo dňa 09.02.2021 vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním výzvy. Nakoľko žalovaný nezaplatil úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia uvedenej výzvy, bol žalovaný povinný v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z.z. zaplatiť aj pokutu. Pohľadávka žalobcu predstavovala sumu 3.713,16 Eur (z toho istina 3.647,16 Eur a pokuta 66,- Eur) a zaplatené poštové sadzby vo výške 1,50 Eur. Výšku dlhu žalovaného žalobca

preukázal ako „Nedoplatok“ v prehľade predpisov a platieb, kde „Obdobie“ predstavuje rok a mesiac a štruktúru, „Predpis“ je mesačná výška úhrady podľa § 6 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z.z. alebo nákladov na vymáhanie úhrady v zmysle § 10 zákona č. 340/2012 Z.z. „Zostatok k úhrade“ je uvedený neuhradený zostatok pohľadávky žalobcu z predpisu.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany vo vzťahu k časti uplatneného nároku vzniesol námietku premlčania v zmysle § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), ďalej poukázal na to, že žalovaný bol platiteľom úhrady za služby verejnosti v zmysle § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. a v čase, kedy vznikli jednotlivé nároky na zaplatenie úhrady, mal nastavenú polročnú periodicitu platenia úhrad v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v platnom znení do 30.06.2021 a podľa § 7 ods. 3 druhá veta č. 340/2012 Z. z. bol povinný zaplatiť úhradu do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí. V zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení platnom do 30.06.2021, je platiteľ v omeškaní vtedy, ak nezaplatí úhradu v zmysle § 7 zákona č. 340/2012 Z. z., čo znamená, že žalovaný sa dostal do omeškania prvým dňom druhého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada mala platiť. Mal za to, že na premlčanie sa vzťahuje všeobecná právna úprava Občianskeho zákonníka, ktorý v ustanovení § 101 určuje všeobecnú premlčaciu dobu 3 roky, kde táto plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa žalovaného nároky žalobcu uplatnené dňa 15.12.2021 za obdobie od 11/2009 do 04/2019, boli najneskôr dňa 02.12.2021 premlčané, a preto sa stali súdne nevykonateľnými. Ich nedoplatok ku dňu 31.01.2021 nepredstavuje sumu 3.648,66 Eur, ale je vo výške 2.039,66 Eur, ide o súčet nezaplatených úhrad a poštovného od 05/2019 do 06/2021 za odpočítania položky 33 Eur - súdne rozhodnutie. Žalovaný nárok na zaplatenie úhrady za obdobie od 05/2019 do 06/2021 spolu s poštovým v celkovej výške 2.039,66 Eur v plnej miere čo do výšky a právneho dôvodu uznal a uznal aj úhradu pokuty vo výške 66,- Eur. Neuznal (z dôvodu premlčania) úhradu za obdobie do 11/2009 do 04/2019 a akékoľvek iné nároky, ktoré sú s nimi spojené alebo ktoré vznikli v uvedenom období.

4. O podanej žalobe rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 20.07.2022 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.038,16 Eur, úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,50 Eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45 %. Na základe odvolania žalobcu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a prikázal mu zaoberať všetkými tvrdeniami sporových strán, vrátane tých, ktoré boli stranami sporu uvádzané v rámci odvolacieho konania.

5. Súd prvej inštancie preto vo veci opätovne konal a rozhodol, pričom v novom rozhodnutí vyhodnotil ako nesporné, že žalobca (pozn. Rozhlas a televízia Slovenska, IČO: 47 232 480, t. j. právny predchodca žalobcu) je podľa § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. subjektom, ktorý vyberá úhradu za služby poskytované verejnosti a v prípade ich nezaplatenia je povinný príslušné nároky uplatniť na súde. Žalobca má postavenie subjektu verejného práva. Žalovaný je platiteľom úhrady za služby verejnosti podľa § 3 písm. b) zákona, keďže je zamestnávateľom, ktorý v rozhodnom období zamestnával v pracovnom pomere a obdobnom pracovnom vzťahu aspoň troch zamestnancov. Žalovaný má status podnikateľa.

6. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v zmysle ustanovenia § 261 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ObZ“ alebo „Obchodný zákonník“) sa ustanoveniami tohto zákona spravujú záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb, čo je dané na strane žalobcu a podnikateľmi, ktorého status má žalovaný, ak ide o záväzkový vzťah, ktorý sa pri svojom vzniku týkal podnikateľskej činnosti žalovaného. Žalovaný podniká v predmete činnosti odevná výroba, vyšívanie, prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájmom, nákup a predaj nehnuteľností, finančný leasing, uskutočňovanie stavieb a ich zmien, nákladná cestná doprava, nepravidelná osobná cestná doprava, obchodná činnosť, sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu, výroby, služieb, poskytovanie služieb domácnosti a prenájom hnutelých vecí. Žalovaný nepodniká v oblasti poskytovania verejných služieb, túto činnosť vôbec nevykonáva, a teda ju nevykonáva ani za účelom dosiahnutia zisku. Záväzkový vzťah, ktorý vznikol so žalobcom sa pri jeho vzniku netýkal podnikateľskej činnosti žalovaného. Žalovaný je konzumentom služby poskytovanej

žalobcom ako subjektom verejného práva. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je možné zaradiť medzi „relatívne obchody“ v zmysle § 261 ods. 2 ObZ a daný záväzkový vzťah sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka, vrátane posúdenia námietky premlčania.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný ako platiteľ úhrady mal povinnosť platiť žalobcovi mesačnú úhradu 4,64 Eur (v období od 11/2009 do 12/2010), mesačnú úhradu v sume 18,58 Eur v období od 01/2011 do 12/2017 a mesačnú úhradu v sume 79,66 Eur od 01/2018 do 06/2021 titulom služieb žalobcom poskytovaných v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Žalovaný aj napriek výzve žalobcu danej jeho listom zo dňa 09.02.2021 s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. nedoplatok vo výške 3.648,66 Eur neuhradil. V priebehu konania žalovaný urobil nesporným časť nároku žalobcu vo výške 2.039,66 Eur vrátane zmluvnej pokuty 66,- Eur a poštových sadziab 1,50 Eur, ktorý nárok žalobcu uznal a jeho dôvodnosť vyplýva aj z prehľadu predpisov platieb. Preto súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 20.07.2022 nárok žalobcu v nepopretej a žalovaným uznanej časti žalobcovi priznal vo výške 2.038,16 Eur (vrátane pokuty 66,- Eur) a priznal aj nárok na poštové sadzby spojené s vymáhaním vo výške 1,50 Eur, v ktorej časti zostal rozsudok súdu nedotknutý a právoplatný. Predmetom konania zostala časť nároku o zaplatenie sumy 1.675,- Eur (rozdiel medzi žalobou uplatneným nárokom 3.713,16 Eur a právoplatne priznaným nárokom 2.038,16 Eur), voči ktorej časti nároku žalovaný vzniesol námietku premlčania. Nakoľko súd prvej inštancie argumentoval, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným nepatrí medzi relatívne obchody, pretože nie je naplnená hypotéza právnej normy ustanovenia § 261 ods. 2 ObZ, na daný vzťah aplikoval ustanovenie § 101 OZ o premlčaní, ktorý upravuje trojročnú premlčaciu dobu.

8. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie predpísaných platieb titulom povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa platiť úhrady za služby verejnosti poskytované v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania za obdobie od 11/2009 do 06/2021, žalobu podal na súd dňa 15.12.2021. Aplikujúc ustanovenie § 101 ods. 1 OZ o trojročnej premlčacej dobe potom nárok žalobcu, splatný v období do 15.12.2018 je premlčaný. Ďalej konštatoval, že žalovaný bol povinný platiť platby (úhrady) jednorazovo polročne, ktorá úhrada bola splatná do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí, t. j. za obdobie prvého polroka od 01.01. do 30.06. príslušného obdobia bol žalovaný povinný úhradu zaplatiť do 31.01. príslušného polroka vopred a za obdobie druhého polroka od 01.07. do 31.12. bol žalovaný povinný úhradu zaplatiť do 31.07. Úhrady za služby poskytnuté žalobcom splatné za obdobie od 11/2009 do 11/2018 boli najneskôr splatné do 31.07.2018. Omeškania žalovaného nastalo 01.08.2018, týmto dňom je zásadne aj deň, keď právo žalobcu bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde - actio nata, t. j. odo dňa zročnosti (splatnosti) dlhu. Posledný deň lehoty na uplatnenie nároku za toto obdobie 11/2009 - 11/2018 uplynul 01.08.2018. Žalobca podal žalobu dňa 15.12.2021, jeho nárok za obdobie od 11/2009 do 11/2018, ktorý bol najneskôr splatný 31.07.2018 je premlčaný. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú súd musel dôvodne prihliadať, a preto v tejto časti nárok žalobcu zamietol.

9. Súd prvej inštancie v ostatnej nepremlčanej časti žalobcovi zvyšnú časť nároku priznal vo výške 497,30 Eur (5 x 79,66 + 99). Uviedol, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úhrady za služby verejnosti poskytované v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania za obdobie od 12/2018 do 06/2021, celkom za 31 mesiacov po 79,66 Eur, spolu v sume 2.469,46 Eur. Tento nedoplatok žalovaný neuhradil aj napriek výzve žalobcu, ktorú prevzal 10.02.2021, preto mu vznikla povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v sume 66,- Eur podľa § 10 ods. 4 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. a aj náklady formou poštových sadziab za zaslanie výzvy podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z. Pôvodným rozsudkom sp. zn. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 20.07.2022, v ktorej tento nadobudol právoplatnosť a zostal nedotknutý zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, bol žalobcovi priznaný nárok v sume 2.038,16 Eur za obdobie od 05/2019 do 06/2021 a aj zmluvnú pokutu 66,- Eur a náhradu poštových sadziab 1,50 Eur. Išlo o obdobie 26 mesiacov, pričom úhrada predstavovala sumu 79,66 Eur, čo je suma 2.071,16 Eur, z toho priznaných na istine bolo len 1.972,16 Eur, zvyšná časť úhrady v sume 99,- Eur priznaná nebola. Súd preto žalobcovi priznal nárok na zostávajúcu, dosiaľ nepremlčanú časť v sume 497,30 Eur predstavujúcu nárok žalobcu na úhradu platieb za obdobie od 12/2018 do 04/2019 (t. j. 5 x 79,66 Eur = 398,30 + 99 Eur = 497,30 Eur).

10. Súd prvej inštancie vo zvyšnej časti z dôvodu vznesenej námietky premlčania nárok žalobcovi nepriznal. Súd žalobcovi tiež nepriznal nárok v sume 33,- Eur, definovaný ako odpis - súdne rozhodnutie,

keďže nemal preukázané, o akú úhradu, na akom právnom základe túto žalobca od žalovaného požaduje zaplatiť. Uviedol, že žiadne súdne rozhodnutie, na základe ktorého by žalobcovi voči žalovanému vznikol nárok na úhradu 33,- Eur titulom súdneho rozhodnutia, súdu predložený nebol, žalovaný nárok poprel, preto bolo na žalobcovi, aby svoje tvrdenie preukázal.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, v znení neskorších prepisov (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi majúcemu pomerný úspech vo veci priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 37 %. Konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie istiny 3.713,16 Eur, priznaná časť nároku žalobcu, teda jeho úspech predstavuje 2.535,46 Eur, čo je 68,28 %. Úspech žalovaného predstavoval 31,72 %, preto čistý úspech žalobcu po zaokrúhlení je 37 % (36,56 %), do ktorého rozsahu mu patrí nárok na náhradu trov konania.

12. Proti prvému a tretiemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie ho napadnutým rozsudkom zaviazal k zaplateniu úhrady v zmysle § 1 zákona č. 340/2012 Z. z. za obdobie od 12/2018 do 04/2019 v celkovej výške 497,30 Eur, kde na zistený skutkový stav neaplikoval relevantnú právnu normu. Uviedol, že v čase vzniku týchto pohľadávok bol platiteľom úhrad s polročnou periodicitou v zmysle § 7 ods. 1, ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2021, pričom prvýkrát mu vznikla povinnosť platiť úhradu v mesiaci 11/2009. V zmysle ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2021, úhradu možno zaplatiť jednorazovo za štvrtrok, polrok alebo rok; platiteľ je povinný zaplatiť úhradu do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí. Polroky, za ktoré bol žalovaný povinný zaplatiť úhradu, neboli teda kalendárne, ako vo svojom rozhodnutí naznačoval súd prvej inštancie, ale boli určené momentom, od ktorého vznikla žalovanému povinnosť platiť úhradu. Hoci to nie je explicitne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie zrejme na danú vec aplikoval ustanovenie § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom po 01.07.2021, v zmysle ktorého úhradu možno zaplatiť jednorazovo „za kalendárny“ štvrtrok, kalendárny polrok alebo za kalendárny rok; platiteľ je povinný zaplatiť úhradu do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí, teda tu zákon pri určovaní období, za ktoré je platiteľ povinný platiť úhradu, vychádza už z kalendárnych polrokov. Žalovaný považoval za nesprávne, ak súd prvej inštancie aplikoval na úhrady za obdobie od 12/2018 do 04/2019 ustanovenie § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2021. Takáto aplikácia § 7 ods. 3 zákona je retroaktívna a negatívnym spôsobom dopadá na právnu istotu žalovaného. Žalovaný poukázal na to, že súčasťou práva na spravodlivý proces je právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy (IV. ÚS 77/02). Mal za to, že aplikácia § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2021 nepredstavuje relevantnú právnu normu vo vzťahu k platbe úhrad za obdobie od 12/2018 do 04/2019. Jej aplikáciou na predmetnú časť právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v neprospech žalovaného. Zároveň aplikácia tejto nesprávnej normy vedie k nesprávnemu právnomu posúdeniu otázky premlčania platby úhrady za obdobie od 12/2018 do 04/2019, ktoré spočíva v nesprávnom vyhodnotení momentu, odkedy je predmetná platba úhrad premlčaná. Podľa žalovaného polročné obdobie žalovaného, za ktoré mal povinnosť platiť úhrady, trvalo od 11/2018 po 04/2019. Posledný deň lehoty na zaplatenie úhrady v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2021 pripadol na 30.11.2018. Prvý deň omeškania a zároveň prvý deň plynutia premlčacej doby pripadol na 01.12.2018. Posledný deň plynutia trojročnej premlčacej doby pripadol na 01.12.2021. Počnúc 02.12.2021 bol nárok na platbu úhrad za obdobie od 11/2018 po 04/2019 premlčaný. Žalovaný zároveň vytýkal súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2021 súdom prvej inštancie možno v danom prípade iba predpokladať, keďže v texte odôvodnenia napadnutého rozsudku chýba odkaz priamo na túto normu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné jednoznačne vyčítať, akým spôsobom v tomto ohľade okresný súd postupoval. Žalovaný uviedol, že takýto stav je v rozpore s právom na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, pričom toto právo bolo porušené v neprospech žalovaného.

13. Žalovaný v odvolaní osobitne namietal aj III. výrok napadnutého rozsudku s tým, že ak by súd prvej inštancie rozhodol správne, žalobca by bol úspešný v časti žaloby vo výške 2.038,16 Eur z celkovej výšky žalovanej sumy 3.713,16 Eur. Percentuálne vyjadrené by išlo o úspech žalobcu vo výške 54,9 % (po zaokrúhlení). Naopak, žalovaný by bol úspešný vo výške 45,1 %. Čistý úspech žalobcu by tak predstavoval 9,8 % ($54,9 - 45,1 = 9,8$) a v tomto rozsahu by mu prislúchal aj nárok na náhradu trov konania. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 9,8 %.

14. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného v písomnom podaní doručenom okresnému súdu dňa 04.01.2024, pričom uviedol, že zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, nakoľko žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na nárok žalobcu a žalovanú sumu.

15. Súd prvej inštancie dňa 15.03.2024 predložil spis Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolaciemu.

16. Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 01.10.2024 s poukazom na § 40, § 43 ods. 1, § 34 ods. 1, § 34 ods. 2 písm. a), § 22 CSP postúpil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu funkčne príslušnému.

17. Krajský súd v Žiline s postúpením nesúhlasil a dňa 27.11.2024 podľa § 43 ods. 2 CSP predložil spis Najvyššiemu súdu SR ako spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o funkčnej príslušnosti.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. XXXXX/XX/XXXX zo dňa 30.01.2025, právoplatným dňa 25.02.2025, rozhodol, že príslušným na konanie a rozhodnutie o odvolaní je Krajský súd v Banskej Bystrici.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 ods. 2 písm. a) CSP, po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd potom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej prvej a tretej výrokovej vete podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne rozhodnutie potvrdil.

20. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti výroku I. napadnutého rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 497,30 Eur, ako aj preskúmanie výroku III., ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 37 %, teda nepriznal žalobcovi náhradu trov konania len v rozsahu 9,8 %, ktorý rozsah náhrady za správny považoval žalovaný.

21. Podstatou sporu v prejednávanej veci bola procesná obrana žalovaného spočívajúca vo vznesenej námietke premlčania, kde žalovaný z nároku žalobcu na úhradu za služby verejnosti podľa § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. uplatneného žalobou podanou dňa 15.12.2021 za obdobie od 11/2009 do 06/2021, považoval nárok žalobcu za obdobie od 11/2009 do 04/2019 za premlčaný. V priebehu konania žalovaný uznal nárok žalobcu v časti 2.039,66 Eur vrátane zmluvnej pokuty 66,- Eur a poštových sadziab 1,50 Eur, ktorý nárok súd prvej inštancie priznal žalobcovi vo výške 2.038,16 Eur (vrátane pokuty 66,- Eur) spolu s nárokom na poštové sadzby spojené s vymáhaním vo výške 1,50 Eur rozsudkom sp. zn. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 20.07.2022, pričom v tejto časti pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie dňom 01.09.2022 nadobudol právoplatnosť.

22. Predmetom konania následne zostala časť nároku o zaplatenie sumy 1.675,- Eur (t. j. rozdiel medzi žalobou uplatneným nárokom 3.713,16 Eur a právoplatne priznaným nárokom 2.038,16 Eur), pričom základnou odvolacou námietkou žalovaného v tomto odvolacom konaní bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie v dôsledku aplikácie nesprávnej právnej normy nesprávne právne posúdil otázku premlčania

platby úhrad za obdobie od 12/2018 do 04/2019, k zaplaceniu ktorej zaviazal žalovaného prvou výrokovou vetou napadnutého rozsudku vo výške 497,30 Eur, keď podľa žalovaného zrejme vychádzal zo znenia ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. účinného od 01.07.2021, pričom správne mal na daný skutkový stav aplikovať ustanovenie § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2021 v spojení s § 101 OZ, kedy posledný deň plynutia trojročnej premlčacej lehoty pripadol na deň 01.12.2021 a počnúc dňom 02.12.2021 bol nárok na platbu úhrad za obdobie od 11/2018 do 04/2019 premlčaný.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Podľa § 3 písm. b) zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v poslednom znení, platiteľ úhrady (ďalej len „platiteľ“) je zamestnávateľ, ktorý v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu zamestnáva aspoň troch zamestnancov; na účely tohto zákona sa služobný úrad posudzuje ako zamestnávateľ.

25. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., vyberateľom úhrady a príjemcom úhrady je Rozhlas a televízia Slovenska.

26. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., povinnosť platiť úhradu vzniká od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa osoba stala platiteľom, a zaniká posledný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom osoba prestala byť platiteľom.

27. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., úhrada sa platí mesačne; úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca.

28. Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z., znenie účinného do 30.06.2021, úhradu možno zaplatiť jednorazovo za štvrťrok, kalendárny polrok alebo za kalendárny rok; platiteľ je povinný zaplatiť úhradu do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí.

29. Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z., znenie účinného od 01.07.2021, úhradu možno zaplatiť jednorazovo za kalendárny štvrťrok, kalendárny polrok alebo za kalendárny rok; platiteľ je povinný zaplatiť úhradu do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí.

30. Podľa § 13b zákona č. 340/2012 Z. z., znenie účinného od 01.07.2021, platiteľ, ktorý platil úhradu jednorazovo za kalendárny štvrťrok, kalendárny polrok alebo za kalendárny rok podľa § 7 ods. 3 v znení účinnom do 30. júna 2021, ktorý sa nezhoduje s trvaním kalendárneho štvrťroka, kalendárneho polroka alebo za kalendárneho roka, sa od 1. júla 2021 považuje za platiteľa, ktorý platí úhradu mesačne.

31. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z., platiteľ, ktorý nezaplatí úhradu podľa § 7, je v omeškaní so zaplacením úhrady.

32. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní so zaplacením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadziieb súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady.

33. Podľa § 10 ods. 4 písm. a), b), c) zákona č. 340/2012 Z. z., ak platiteľ podľa § 3 písm. b) nezaplatí úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy podľa odseku 2, platiteľ je povinný zaplatiť vyberateľovi úhrady aj pokutu a) 33 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. a), 66 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. b), 100 eur, ak nezaplatil úhradu podľa § 6 ods. 3 písm. c).

34. Podľa § 10 ods. 5 zákona č. 340/2012 Z. z., nárok na zaplatenie úhrady, s ktorou je platiteľ v omeškaní, pokuty podľa odsekov 3 a 4 a poštových sadziieb je povinný vyberateľ úhrady uplatniť na súde.

35. Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 157/2024 Z. z. o Slovenskej televízii a rozhlasu a o zmene niektorých zákonov, účinného od 01.07.2024, Rozhlas a televízia Slovenska zriadená podľa doterajších predpisov sa ku dňu účinnosti tohto zákona zrušuje. Slovenská televízia a rozhlas sa ku dňu účinnosti tohto zákona

stáva právnym nástupcom Rozhlasu a televízie Slovenska a preberá všetky jeho práva a povinnosti ku dňu účinnosti tohto zákona.

36. Podľa § 261 ods. 2 ObZ, touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.

37. Podľa § 261 ods. 3 ObZ, na účely odseku 2 subjektom verejného práva je

- a) štátny orgán,
- b) obec,
- c) vyšší územný celok,
- d) právnická osoba, ktorá spĺňa požiadavky podľa odseku 4,
- e) združenie právnických osôb, ktorého členom je aspoň jeden zo subjektov verejného práva uvedených v písmenách a) až d).

38. Podľa § 261 ods. 4 ObZ, právnická osoba podľa odseku 3 písm. d) je osoba založená alebo zriadená na účel plnenia potrieb všeobecného záujmu, ktoré nemajú výrobný alebo obchodný charakter, a

- a) je úplne alebo z väčšej časti financovaná subjektom verejného práva podľa odseku 3 písm. a) až d),
- b) je kontrolovaná subjektom verejného práva podľa odseku 3 písm. a) až d) alebo
- c) subjekt verejného práva podľa odseku 3 písm. a) až d) vymenúva alebo volí viac ako polovicu členov jej riadiaceho orgánu alebo kontrolného orgánu.

39. Podľa § 261 ods. 5 ObZ, na účely odseku 2 subjektom verejného práva sú aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi, pri uzavieraní zmlúv, z ktorých vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb, a to aj keď nespĺňajú podmienky podľa odsekov 3 a 4.

40. Podľa § 391 ods. 1 ObZ, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

41. Podľa § 397 ObZ, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

42. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nakoľko súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie a zistený skutkový stav boli dostatočné. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že skutkový stav veci zodpovedá skutkovému stavu uvedenému v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, tento bol spôsobilý na rozhodnutie vo veci samej a odvolací súd s poukazom na ustanovenia § 383 CSP z neho vychádzal.

43. Z obsahu spisu a súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, vyplýva, že žalovaný ako platiteľ úhrady mal povinnosť platiť právnomu predchodcovi žalobcu mesačnú úhradu 4,64 Eur (v období od 11/2009 do 12/2010), mesačnú úhradu v sume 18,58 Eur v období od 01/2011 do 12/2017 a mesačnú úhradu v sume 79,66 Eur od 01/2018 do 06/2021 titulom služieb poskytovaných právnym predchodcom žalobcu v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Žalovaný aj napriek výzve právneho predchodcu žalobcu zo dňa 09.02.2021 nedoplatok vo výške 3.648,66 Eur neuhradil. V priebehu konania sa nespornou stala časť nároku žalobcu za obdobie od 05/2019 do 06/2021 vo výške 2.039,66 Eur vrátane pokuty 66,- Eur a poštových sadzieb 1,50 Eur.

44. Odvolací konštatuje, že spornou v konaní pred súdom prvej inštancie ostala otázka premlčania nároku žalobcu uplatneného za obdobie od 11/2009 do 04/2019, kde žalovaný považoval nárok žalobcu v tejto časti počnúc dňom 02.12.2021 za premlčaný. Na tomto stanovisku žalovaný zotrval aj v rámci odvolacích námietok s tým, že súdu prvej inštancie vytykal nesprávne právne posúdenie otázky premlčania časti nároku už len za obdobie od 12/2018 do 04/2019, kedy podľa žalovaného súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho znenia ustanovenia § 7 ods. 3 zákon č. 340/2012 Z. z. účinného od 01.07.2021.

45. Odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne

posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto možno vymedziť len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, jej interpretáciu alebo jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

46. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že s námietkou žalovaného je možné čiastočne súhlasiť, pokiaľ ide o nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 3 zákon č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2021, avšak odvolací súd zastáva názor, že nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie v danom prípade spočíva aj v tom, že súd prvej inštancie na danú vec pri právnom posudzovaní žalovaným vznesenej námietky premlčania nesprávne aplikoval nielen ustanovenie § 7 ods. 3 zákon č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2021 (namiesto znenia účinného do 30.01.2021), ale aj ustanovenie § 101 OZ, keď konštatoval, že „záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je možné zaradiť medzi „relatívne obchody“ v zmysle § 261 ods. 2 ObZ“ a „daný záväzkový vzťah sa potom spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka, vrátane posúdenia námietky premlčania.“

47. Odvolací súd poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. XXXXX/XX/XXXX zo dňa 30.01.2025, týkajúce sa prejednávanej veci, ako aj závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Banskej Bystrici (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXXXX/XXX/XXXX zo dňa 04.07.2024) konštatuje, že pre účely určenia charakteru záväzkového vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je potrebné vychádzať z ustanovenia § 261 ods. 2 ObZ. Právny predchodca žalobcu v danom prípade spíňal charakteristiku subjektu verejného práva podľa § 261 ods. 3 písm. a), d) v spojení s § 261 ods. 4 písm. c) ObZ, keďže bol založený na účel plnenia potrieb všeobecného záujmu, ktoré nemajú výrobný alebo obchodný charakter, pričom jej orgány boli volené Národnou radou SR a žalovaný ako obchodná spoločnosť (spoločnosť s ručeným obmedzeným) zapísaná v obchodnom registri spíňal charakteristiku podnikateľa podľa § 2 ods. 2 písm. a) ObZ. Účelom úhrady za služby verejnosti bolo v zmysle § 2 zákona č. 340/2012 Z. z. finančné zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania poskytovaných právnym predchodcom žalobcu, a teda záväzkový vzťah medzi stranami sporu sa na strane žalobcu týkal zabezpečovania verejných potrieb. Zároveň je v danej veci nutné zdôrazniť, že záväzkový vzťah sa tu odvíja od ustanovenia § 3 písm. b) vety pred bodkočiarkou zákona č. 340/2012 Z. z., podľa ktorého platiteľom úhrady je zamestnávateľ, ktorý v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu zamestnáva aspoň troch zamestnancov. Je preto potrebné dospieť k záveru, že na strane žalovaného sa tento vzťah týkal jeho podnikateľskej činnosti, keďže žalovaný sa stal platiteľom úhrad z titulu, že bol zamestnávateľom, pričom zamestnancov zamestnával z dôvodu výkonu jeho podnikateľskej činnosti ako podnikateľ. Preto, pokiaľ je žalovaný zároveň ako subjekt zapísaný aj v obchodnom registri, hoci priamo v oblasti poskytovania verejných služieb nepodniká, žalovaným porušená povinnosť platiť úhradu za služby verejnosti poskytované právnym predchodcom žalobcu je späť s jeho podnikateľskou činnosťou. Predmet činnosti žalovaného totiž nevylučuje, že by nemohol byť odberateľom služieb poskytovaných žalobcom ako verejnoprávnu, národnou, nezávislou, informačnou, kultúrnou a vzdelávacou inštitúciou, poskytujúcou službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania. Odvolací súd preto vyhodnocuje, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným bolo potrebné definovať ako obchodný vzťah.

48. Hoci žalovaný nesprávne právne posúdenie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu súdom prvej inštancie v odvolaní priamo nenamietal, jeho odvolacie námietky smerovali k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky premlčania časti žalobcom uplatneného nároku. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že pri posudzovaní námietky premlčania bolo vzhľadom na povahu záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným potrebné aplikovať Obchodný zákonník, ktorý ako lex specialis má vlastnú úpravu inštitútu premlčania. Odvolací súd preto vyhodnocuje ako nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý žalovaným vznesenú námietku premlčania vyhodnocoval podľa ustanovenia § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka o 3-ročnej premlčacej dobe, keď správne mal na túto aplikovať ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka, v ktorom sa aplikuje všeobecná 4-ročná premlčacia doba.

49. Po zhodnotení všetkých skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd, najmä vzhľadom na obchodnoprávnu povahu záväzkového vzťahu, ktorý medzi stranami sporu vznikol, na rozdiel od

súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že aj premlčanie práva žalobcu sa v tomto prípade spravuje Obchodným zákonníkom a pri posudzovaní premlčania predmetného nároku vychádzal z ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka o všeobecnej 4-ročnej premlčacej dobe.

50. Keďže žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného v tomto konaní uviedol, že zotráva a svojich predchádzajúcich vyjadreniach, pričom aplikácie ustanovenia § 397 ObZ sa domáhal už v predchádzajúcom štádiu konania v podaní doručenom okresnému súdu dňa 24.08.2022 a zároveň žalovaný mal procesnú možnosť sa k použitiu uvedeného zákonného ustanovenia vyjadriť, odvolací súd použil vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, a to aj bez výzvy v zmysle § 382 CSP. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2019, sp. zn. XXXXX/X/XXXX publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2020, v zmysle ktorého „Nejde o postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 Civilného sporového poriadku, ak bez výzvy stranám sporu použije vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. To platí aj v prípade, že pri svojom rozhodovaní odvolací súd použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, pričom sa jeho aplikácie v ktoromkoľvek štádiu sporu domáhala strana sporu a zároveň druhá strana mala procesnú možnosť sa k jeho použitiu vyjadriť.“ Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zastáva názor, že jeho procesný postup je súladný s ustanoveniami Civilného sporového poriadku o odvolacom konaní.

51. Odvolací súd potom pri rozhodovaní vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie predpísaných platieb titulom povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa platiť úhrady za služby verejnosti poskytované v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania za obdobie od 11/2009 do 06/2021, pričom žalobu podal na súde dňa 15.12.2021. Žalovaný bol povinný platiť platby (úhrady) jednorazovo polročne, ktorá úhrada bola splatná do posledného dňa prvého kalendárneho mesiaca obdobia, za ktoré sa táto úhrada platí. Prvou výrokovou vetou napadnutého rozsudku súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok v celkovej výške 497,30 Eur, kde z odseku 24. odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že ide o nárok žalobcu na úhradu platieb za obdobie od 12/2018 do 04/2019 vo výške 398,30 Eur a nárok za obdobie od 05/2019 do 06/2021 vo výške 99,- Eur. Žalovaný v odvolaní namietal, že polročné obdobie, za ktoré mal žalovaný povinnosť platiť úhrady trvalo od 11/2018 do 04/2019, pričom posledný deň lehoty na zaplatenie úhrady v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2021 pripadol na deň 30.11.2018, prvý deň omeškania a zároveň prvý deň plynutia premlčacej doby pripadol na deň 01.12.2018 a posledný deň plynutia 3-ročnej premlčacej doby potom uplynul dňom 01.12.2021. Odvolací súd sa so žalovaným v otázke určenia okamihu premlčania nároku žalobcu za uvedené obdobie nestotožnil. Na rozdiel od žalovaného odvolací súd aplikujúci ustanovenie § 397 ObZ, upravujúce 4-ročnú premlčaciu dobu pre obchodno-právne záväzkové vzťahy, dospel k záveru, že posledný deň premlčacej doby za dané obdobie uplynul dňom 01.12.2022. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 15.12.2021, nárok žalobcu na zaplatenie úhrady za služby verejnosti poskytované v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania za žalovaným namietané obdobie premlčaný nie je. Preto nárok žalobcu tak, ako bol v prvom výroku napadnutého rozhodnutia žalobcovi priznaný, aj keď na základe iného právneho posúdenia odvolacím súdom, žalobcovi patrí.

52. Odvolací súd vzhľadom na uvedené nevhliadol dôvod na zmenu napadnutého rozhodnutia a vychádzajúc z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) CSP zastáva názor, že len samotné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia, keď dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a zistenie skutkového stavu odvolací súd považoval za dostatočné. V tomto prípade podľa názoru odvolacieho súdu postačuje, ak správne právne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu bolo vykonané priamo odvolacím súdom.

53. Odvolací súd posudzoval napadnuté rozhodnutie v rozsahu a výhradne z dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní. I napriek tomu, že odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, na prejednávanú vec aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka vzťahujúce sa k úprave premlčacej doby v obchodných záväzkových vzťahoch, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne, keď súd prvej inštancie vydal napadnutý rozsudok, ktorým po tom, čo rozsudkom sp. zn. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 20.07.2022, právoplatným dňa 01.09.2022, priznal žalobcovi nárok vo výške 2.038,16 Eur (vrátane pokuty 66,- Eur) spolu s nárokom na poštové sadzby spojené s vymáhaním vo

výške 1,50 Eur za obdobie od 05/2019 do 06/2021, priznal žalobcovi nárok na úhradu za služby žalobcu aj za obdobie od 12/2018 do 04/2019, ktorý nárok žalobcu premlčaný nie je.

54. Nakoľko žaloba v danej veci bola podaná dňa 15.12.2021, odvolací súd len pre úplnosť podotýka, že za premlčané je potrebné považovať len nárok žalobcu na tie úhrady, ktorých splatnosť nastala do 13.12.2017, kde pri uplatnení týchto premlčacia doba začala plynúť dňa 14.12.2017 a skončila dňom 14.12.2021. Žalobca však odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, pričom ne/prisúdenie ďalších nárokov žalobcu nebolo v odvolacom konaní stranami sporu namietané. Z uvedeného dôvodu ďalšie nároky žalobcu neboli predmetom odvolaciemu prieskumu.

55. Žalobca podal odvolanie aj voči tretiemu výroku napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa zisteného pomeru úspechu strán v spore v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 37 %. Keďže úspech žalobcu v spore predstavoval 68,28 % a úspech žalovaného 31,72 %, odvolací súd sa s priznaním nároku žalobcovi na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 37 % v treťom výroku napadnutého rozhodnutia stotožnil, považujúc ho za vypočítaný správne.

56. Vzhľadom na uvedené odvolací súd na základe obsahového vymedzenia odvolania žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v prvej výrokovej vete vo veci samej, ako aj v závislej tretej výrokovej vete o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).